

Иван Владимиров-Нав

БИОграфия - без оцветители, подсладителители и консерванти

Роден (но не Огюст) през 1977. През последните два̀йсет години живял между Лос Анджелис, Лас Вегас и София. От 2020 си е за постоянно у нас.

Завършил: МИО в УНСС, магистратура и докторантура по Психология в Университета на Лас Вегас (UNLV) със специализация Психология на развитието (и на развнтването).

Започнал: преподавателска кариера (пак там), собствен бизнес и щастливо детство („никога не е късно да имаш щастливо детство“).

Изда̀л: „Две Цигари“ (2002, съавтор), „Смешна метафизика за забавноразвиващи се“ (2009, „Весела Люцканова“, 2020, „Парадокс“) и „Вегаски истории за мистици и проста̀ци“ (2020, „Парадокс“), но не подведен под отговорност.

Гостува като психолог-коментатор всеки четвъртък от 9 сутринта в „100% будни“ по БНТ и води рубриката „За забавноразвиващи се“ в канала „Видимо и невидимо“, който се излъчва и по ТВ+. Има частна практика като коуч-психолог, в която учи хората как да намаляват стреса и да живеят балансирано.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Моментите на споделеност в любовта и приятелството. Имал съм изключителна близост с много хора и това за мен е безмерно богатство.

Също моментите на себеоткривателство чрез пътуване, писане, четене и съзерцание. Едни от най-щастливите ми моменти са онези мигове на тишина и единение, когато общувам истински със себе си и чувам вътрешния си глас.

Много обичам и да преподавам. Още преди шестнайсет години почнах да доброволствам в сиропиталища и училища, а по-късно станах университетски преподавател. Сега замислям поредица от лекции и семинари за хора 16+ на теми като ментално израстване, емоционална хигиена, критично мислене и много други.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Осъзнаването, че любовта може да е нещо изключително жестоко и хората, които през годините са ти казвали безброй пъти, че те обичат, те посичат, без да им мигне окото. Най-жестоки към мен са били жените, които най-много са ме обичали.

В какво вярваш?

В себе си и собствените си избори. Аз самият избирам да отвърщам с добро на всичко лошо, да интерпретирам всеки проблем като възможност, да давам без очакване да получавам. Това, разбира се, важи за всеки човек. Всеки го може и го носи като потенциал.

Вярваш ли в хората?

Вярвам, че във всеки човек живее Господ. Не в религиозния смисъл, а като потенциал за божественост. Това наричам способността да излезем извън тесничките параметри на собствената ни личност и да живеем трансперсонално като част от нещо всеобхватно, побиращо всички ни.

А в себе си?

Имах толкова тежки битки през годините – с рак и хепатит Ц, с частично ослепяване, с домашно насилие, с безброй предателства и житейски обрати, че вече съм абсолютно перде. Знаем кой съм и какво искам, и си го случвам с неизбежността на гравитацията.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Надявам се да срещна и други джедаи, с които заедно да трансформираме реалността в един по-добър свят. Мечтая за споделеност с хора, които могат истински да обичат. Светът е великолепна площадка за случване. Мечтая си за другарчета – конструктори.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Може би за повече медитация. Избягвам да работя много и посвещавам много време на грижата за себе си, но винаги може да се добави малко повече природа, съзерцание и вътрешна тишина.

Съжаляваш ли за нещо в миналото?

Излагал съм се как ли не. Грешки съм правил много. Но за мен всичко е просто материал за израстване. Нямам съжаления, освен когато неволно съм наранявал някого.

Важна ли е прошката в твоя живот?

В моя лично, да. Бях жертва на детско насилие, а после на такова и в брака ми. И в двата случая лесно простих и нищо не ми тежи. Единственият път, когато не можех да простя на близък приятел за нещо, се разболях от рак. Простих и се излекувах чудотворно без препоръчваната химиотерапия.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Обичам модела на станфордския професор Филип Зимбардо как да ценим миналото, да присъстваме в настоящето и да планираме добре бъдещето. Аз съм бохем, любител на малките и големи удоволствия, и същевременно умея да отлагам удоволствията, когато е необходимо, за да случвам още по-големи в бъдещето.

Харесваш ли нашето време?

Велико е, живеем в динамична трансформация. Само за големи сърфисти.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Пуерто Рико, ходил съм единайсет пъти. Не само защото е красиво и лазурно по карибски, а защото има една неземна мекота и доброта в хората, която е направо лечебна.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Приключение, себепознание, свързване. Влюбен съм в живота и всичките му форми – от кръшните женски до фракталите и хекзаметрите.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Най-красиво е да видиш изумителната красота на най-баналните неща – да съзреш безкрайността в едно цвете, както казва Уилям Блейк.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Лесно се приспособявам навсякъде и не се привързвам към вещи и места. Всяко място е специално, когато умееш да превръщаш познатото в странно (ново), чрез ловка смяна на перспективата. Често си представям, че съм извънземен, посещаващ Земята за пръв път.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

За мен няма трудни моменти, само гориво за Ферарито ми. Но съветът ми към всички падуани е да не забравят даоистката мъдрост, че човек никога не знае дали едно нещо се случва за добро или лошо. Това, което ни изглежда като края на света, което ни ужасява и стряска, често е разпадът на гъсеницата на каша в пашкула (за да се превърне в пеперуда) или разчупването на яйцето, за да излезе пилето.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

От малко хора съм получил сериозна подкрепа. Може би единствено от майка ми, доколкото ѝ позволявах силите. Но в по-общ план съм благодарен на писатели като Херман Хесе, Робърт Пърсиг, Уилям Уортън, Том Робинс и други, които ме накараха да не се побъркам от самота и чувство за странност в младежките ми години, когато още не знаех какво съм. Те бяха мои братя и душевно общество.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Искам да стана по-мек с околните. Животът ме направи прекалено мощен, ярък и силов, което работи за мен, но понякога стряска по-чувствителните души наоколо.

Намерил ли си призванието си?

Да, да пиша, консултирам и преподавам. Или с други думи, да се свързвам с хората по начини, които им помагат да летят. Така летя и аз.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

За мен е смешно да се страхуваме от смъртта. Учените намират все повече доказателства, че живеем във виртуална реалност. Няма значение дали съм напълно измислен или някой ден ще умра. Тук и сега аз съм богът, който създава своя живот.

Удивително е как повечето хора смятат, че животът е кратък. Точно обратното, животът е почти безкрайно дълъг. Времето е субективно и можем да насищаме всяка минута до усещане за вечност. Трябва да присъстваме във всеки момент от живота си, дори в най-баналните, иначе той минава покрай нас. Това са го казвали от най-древните философи до Камю, но за съжаление продължава да си остава своеобразна тайна.

А какво те кара да се чувстваш жив?

Вече почти всичко, особено моментите на празнуване или на притихнало съзерцание. Но най-вече истинската споделеност.

Какво е за теб самотата?

Време за общуване със себе си и с невидимите аспекти на света. Животът е въображение.

Какво ти дава представа за вечност?

Когато наситя всеки миг до пръсване с автентично присъствие. В живота има един закон за синхронизацията, забелязващ се например при махалата на стенни часовници, поставени заедно. Във физиката се проявява като феномена Бозе-Айнщайн, например когато милиони фотони започнат да действат като един и се поражда лазерът. Тогава ефимерните неща стават вечни. Сами по себе си може да сме мухи едnodневки, но обединени в човечество изграждаме лицето на Бог.

Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Най-благословен се чувствам, когато хората избират да видят красотата в мен, а не моментните слабости и грешки.

Какви чувства изпитваш най-често?

Пълнота. Също невероятното чувство за необятна потенциалност. Можем да бъдем толкова много неща.

Ако можеше да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?

Имах една прабаба. Вела се казваше. Тя беше толкова добър и мек човек, че когато ме приспиваше като дете, бил съм на 3-4, на момента измислях и ѝ пеех песни, с текст и мелодия. Просто в мен се раждаше красота на неистови струи. Отиде си, когато бях съвсем малък, но винаги ще си я спомням.

Имаш ли вътрешен мир?

За цяло мироздание.

Какво е щастието за теб? Опиши един свършен ден...

Щастието за мен е вид мелодия. Усещам силно един животворен ритъм в нещата и когато се напасна към него, светът е свършен. Това е мелодията, която ражда прекрасните фрактални форми на снежинките, водата и кристалите.

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Имай търпение и не спирай да се вслушваш в себе си. Себепознанието е най-древният и вечен идеал.

Какво може да те разплаче?

Често плача от щастие. На филми, книги, музика и хора. Не умея да плача от мъка, защото в моя свят тя не съществува като нещо трайно и реално. Мъката е моментна слепота.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Смея се много. Обичам хората с чувство за хумор. Номо Ludens нагласата, че всичко може да бъде игра и празнуване. Усмихва ме, когато хората си помагат.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Винаги има по нещо за донареждане. Няма фиксиран финален вид, защото животът е вечна динамика. Щастието за мен е да живеем в процеса, а не в етапите му. Последните години се чувствам завършен, в смисъл, че познавам играта дотолкова, че да я играя с лекота и удоволствие.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Благодарен съм за онези съкрушителни събития, които ме извадиха от „нормалността“ и безсъзнателното съществуване. Болката, която тогава проклинах, се оказа благословия. Научих се да ценя дискомфорта и проблемите. Присъствам в тях без емоционална реакция и ги превръщам в глина за месене и енергиен заряд.

*

Интервюто е осъществено в рамките на проекта „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на 7.10.2021

<http://www.oneofusshares.com/2021/10/blog-post.html>